1942 Yılının En Modern ÇOCUK Gazetesi

AFACAN

7 1/2 Kuruş

Perşenbe günleri çıkarılır
Yıl 10 - 10 Birinci Kânun 1942-S. 20

— Lütfen sayfayı çeviriniz —

GELECEKTE NELER OLACAK?

Yazan: Wells

Çeviren: Vahdet Gültekin

— Geçen sayıdan devam —

Harding kaşlarını çatarak:

— Zehirligaz meselesi ile uğraşmadığımı biliyorsunuz, dedi. Bu benim mesleğimin dışında kalan bir şeydir.

Bu sırada Burton koşa koşa içeri girdi: Geliyorlar! diye haykırıyordu.

— Kim geliyor?

— Onlar! Düşmanlarımız! Havacılar! Ufukta büyük bir filo görüldü... Rudolf şaşırmıştı. Onların bu kadar çabuk gelebileceklerini hiç aklına getirmemişti. Daha Gordonun oraya yeni vardığını hesaplamışlardı. .. Demek onların tayyareleri pek hızlı gidiyordu...

Rudolf hemen yerinden fırladı. Konağın içi aniyede karıştı. Muhafızlar doktor Harding'le Mary Gordonu alarak hapishanelerine götürdüler. Rudolf yarım yamalak tamir edilmiş olan tayyarelerin bulunduğu meydana gitti. Tayyareci olarak yetiştirilen gençler de orada idiler.

Ufukta birer nokta halinde beliren tayyareleri dürbinle bir müddet seyrettikten sonra yanındakilere dönerek:

— Büyük ama, dedi, kof şeyler. Bizim çocuklar onları hemen al aşağı ederler.

Rudolf, bundan sonra genç tayyarecilere kısa bir nutuk verdi ve:

— Düşmanımız göründüğü kadar kuvvetli değildir, dedi. Derhal tayyarelerinize atlayın, hiç korkmadan onlarla çarpışmıya çıkın. Muzaffer olacağımıza eminim.

Düşman tayyareleri onların havaya çıkmalarını beklemeden şehrin üzerine gelmişlerdi. İlk hedef olarak tayyare meydanını aldılar ve bombalarını atmıya başladılar. Rudolf, meydan civarındaki harap bir binayı siper alarak muharebeyi takip ediyor, fakat gözleri havada kendi tayyarelerini bir türlü göremiyordu. Düşmanın yüz kadar tayyaresi içinde bunlar âdeta kaybolmuşlardı.

Rudolf, dürbini gözünden indirerek Burtona:

— Ne o? diye sordu. Bizim tayyarecilerden yalnız altısı mı uçtu?

— Evet, efendim.

— Niçin?

— Ancak altı tayyaryei işletebildik. Ötekilerle uçulamıyor...

Rudolf, düşmanlarına karşı yeni bir silâh kullanmak için bir şey düşünür gibi biran elini şakağına dayayarak düşündü ve:

— Şu doktor Harding, bize zehirligaz yapsaydı ne iyi olurdu? diye söylendi. Ya şimdi onlar bize zehirligaz atarlarsa?

Roxana hemen atıldı:

— Zehirligaz mı? Nasıl atabilirler.

Rudolf hayretle sordu:

— Neden atamasınlar?

— Nasıl atabilirler? Elimizde onlardan esir var. En başta Cabal. Sonra yine onlardan sayılabilecek olan doktor Harding le kızı...

Rudolfun gözleri yeni bir fikirle parlamıştı. Adamlarına emir verdi:

— Esirleri getirin!

Bu sırada gökyüzünde muharebe şiddetlenmişti. Everytoun'lu altı tayyareci bütün işin kendi üzerlerine düştüğünü anlamış gibi, canla başla çarpışıyorlardı. Tayyarelerinin, düşmanlarına nazaran çok aşağı, silâh ve cephanelerinin çok az olmasına rağmen, oldukça iyi neticeler aldılar ve karşı tarafın bir iki tayyaresini düşürmiye muvaffak oldular. Fakat on

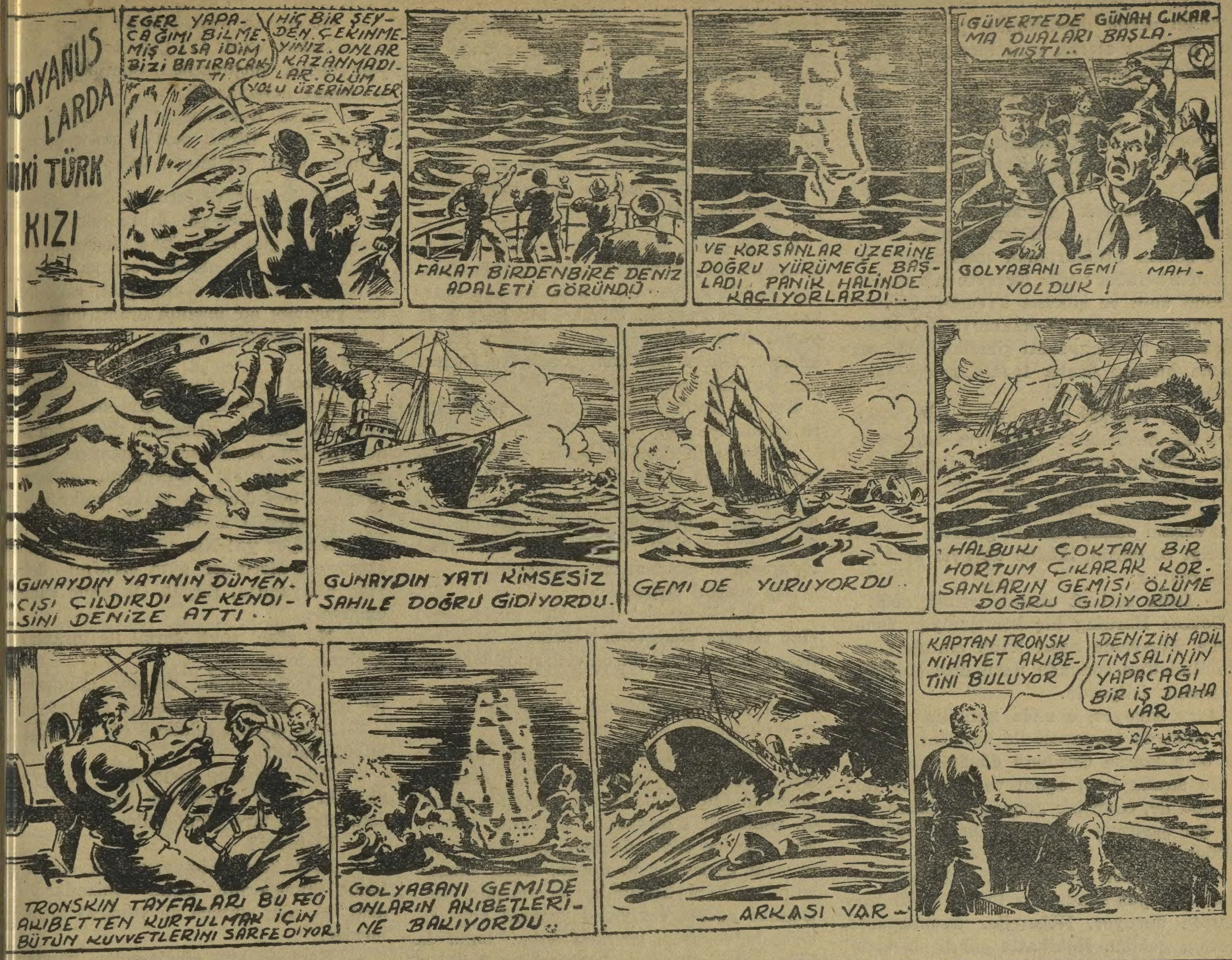

n sonra altı tayyarenin ikisi de düşma. mermilerile yaralanarak yuvarlandı. Doktor Hardingle Mary, elleri bağlı olğu halde, Rudolfun yanına getirilmişti. dolf hemen:

— Yukarı çıkarın, yukarı! diye bağır- Yukarı çıkarın ki tayyareden görsün- !!

Sonra, kendisi de onların yanına gelek ve tayyarelerden görülebilecek vaziyet rak, sanki işiteceklermiş gibi:

— Bize ateş etmeyin, muharebeyi ke- ! diye bağırmıya başladı. Elimizde sin tarafa mensup iki esir var. Ateşi kesyecek olursanız bunları öldürürüm...

Tayyaredekiler, Rudolfun işaretlerinden demek istediğini anlamışlardı. Fakat eşi kesmediler ve bilhassa gerek hayaki, gerek yerdeki düşman tayyarelerini def alarak makineli tüfeklerini işletekte devam ettiler.

Rudolf, bir taraftan kızgınlık, bir tarafn ümitsizlik içinde ne yapacağını şaşırış gibiydi. Elindeki tabancasını Haringle Mary'ye doğrultarak:

— Mademki ben de öleceğim, dedi, daha vvel sizi öldüreyim bari..

Ateş etmek üzereydi. Zavallı doktor, gözleri yuvalarından fırlamış, ölüm terleri döküyordu. Gordonun karısı ayakta sallanıyor, bayılma derecelerinde bulunuyordu.

Rudolf, tabancasının tetiğini çekmek üzereyken Roxana koluna yapıştı. Rudolf, hayret ve kızgınlıkla ona döndü ve:

— Ne o? diye haykırdı. Yoksa sen de mi onlardansın. Düşmanlarımın adamlarını ne ...kla müdafaa ediyorsun?

Kadın onun sözünü kesti ve tepelerine değecek kadar alçaktan geçen bir düşman tayyaresini işaret ederek:

— Görmüyor musun, dedi, sana ateş etmek üzere nişan alıyorlar. Eğer Hardingle Mary'ye ateş edecek olursan bütün mitralyözlerin hedefi sen ve belki de ben, hepimiz olacağız.

Rudolfa nişan alan tayyare, onun tabancasını Harding'le Mary üzerinden indirdiğini görünce uzaklaştı ve diğer tayyarelerin arasına katılarak, Everytoun askerlerinin bulunduğu tarafa doğru süzüldü. Tayyareler şimdi oraya zehirgaz bombaları atıyorlardı. Bundan sonra sıra şehri zehirligaza boğmıya gelecekti.

***

Tayyareci milletin Everytouna karşı muharebesi çok sürmedi, bir günün içinde bitti. Rudolfun havalanabilen altı tayya-

(Lûtfen sahifeyi çeviriniz)

resinden dördü düşürülmüş, parçalanmış, ikisi de yara alarak yere inmişti. Tayyarecilerin bu suretle faaliyeti durdurulduktan sonra yerdeki askerler üzerine zehirli gaz atılmış, şehrin bazı yerleri de aynı gaz bombalarile dövülmüştü.

Rudolf, sulh istiyecek vaziyete gelmişti Havacılar yere inseler, doktor Harding'i onlara elçi olarak göndermek istiyordu. Fakat tayyareler, geldikleri gibi, yine süratle şehrin ufuklarından uzaklaştılar ve Rudolfla beraber bütün Everytovn o akşam, istediği sulh ve sükûna kavuştu. Havacılar galip gelmişler ve hâkimiyetleri altına alacakları bu memleketi şimdiki halde tek başına bırakıp başka taraflardaki hareketlerine dönmüşlerdi.

Rudolf, mağlûp olduğunu kabul etmiş ve şimdi havacılarla anlaşmıya karar vermişti. Bunun için, doktor Harding'le, Mary'yi elinde artık esir olarak değil, elçi sıfatı ile bulunduruyordu.

O akşam onları odasına getirten Rudolf, ellerini çözdürdü, ikisine de ayrı ayrı yer gösterdi ve:

— Daha serbest oturabilirsiniz, dedi.

Doktor Harding hiç konuşmuyor, fakat halile davasında nasıl haklı çıktığını, zalim Rudolfun sonunda nasıl dize geldiğini anlatmak istiyordu.

Mary susuyor, o anda kimbilir nerelerde, belki de tayyaresi ile bulutlar arasında olan kocası Gordonu düşünüyordu.

Bu sırada kapı açıldı ve içeri, iri yarı vücudü ile, canlı bir gölge gibi, Cabal girdi. Şef şaşırmış gibiydi. Cabal, alaylı bir gülümseyişle:

— Artık her şey değişti, dedi. İşte, elinizde mahpus sandığınız Cabal şimdi karşınızda duruyor. Nöbetçiler uyumuşlardı, çıktım, geldim. Hakikatte şimdi siz bizim mahpusumuzsunuz. Muharebeyi kazanan ve bu şehre hâkim olanlar bizimkilerdir ve biz burada onların adamlarıyız. Haydi şimdi uyuyun, yarın görüşürüz.

Cabal, bu suretle, Rudolfun odasında, yeni vaziyeti ilân etmiş oluyordu. Onun bu katî ifadesi ve hakikati anlatan sözleri karşısında Rudolf düşünmiye başladı. Hakikaten, elinde yapacak bir şey yoktu. Hiç bir adamına bunları yakalattıramazdı. Çünkü, adamları ve askerleri havacıların ikinci bir tararuzundan korkuyorlar ve onlarla anlaşmak istiyorlardı. Rudolfun onlarla nalaşmak istiyorlardı. Rudolfun canını kurtarmak için, vaziyeti olduğu gibi kabuletmesi lâzımdı.

Ertesi günden itibaren, şehri idareye Cabal başladı. Rudolf odasında bir mahpus gibi oturuyordu. Roxana da diğer bir odada aynı vaziyette idi. Doktor Harding ve kızı lâboratuvarlarında yaralıları tedavi için lâzım olan ilâçları hazırlamakla meşguldüler.

Tarihte bir sahife kapanmıştı...

IX

2054 senesindeyiz.

O uzun harp yılları çoktan maziye karışmış. Şimdi, o muharebelerle harap olan memleketlerde yeni bir medeniyet kurulmuş bulunuyor, hem de eskisinden çok daha ileri bir medeniyet. İnsanlar daha uzun bir ömür sürüyorlar, hayatları daha büyük bir kolaylık içinde geçiyor. Hemen hepsi neşeli, güler yüzlü, iyi kalbli, yeni şehirlerde evler dağlar gibi fakat bizimkilerden çok bambaşka biçimlerde.

İsterseniz gelin sizinle bunlardan birinin içine girelim.

Burası geniş bir yer. Bir odadan ziyade kocaman bir konferans salonuna benziyor. Bir köşede ihtiyar bir adam, koltuğa oturmuş. Yanı başında küçük bir karyolada yatan ufak bir kız çocuğu. Adam tarihe karışan dünkü nesilden, çocuk ise 21 inci asır yavrularından biri.

Kız bir aralık başını kaldırdı ve ihtiyara gülümsiyerek:

— Bu tarih dersleri benim o kadar hoşuma gidiyor ki, büyük baba! dedi.

Büyük babası da gülümsedi ve önlerinde duran, televizyon gibi bir âletin bir düğmesini çevirdi. O zaman karşılarında Nevyorktan bir manzara göründü.

Kız ellerini çırparak:

— Oh! Nevyork! dedi. Ne güzel yer! Her tarafta pencereler! Bizim evlerimizde neye pencere yok da onlarınkinde var, büyük baba?

110 yaşındaki ihtiyar, torununun saçlarını okşıyarak cevap verdi:

— Onlar evlerini eski zaman usulüne göre yapıyorlar, kızım. Eskiden insanlar bizim bugün kullandığımız ışığı bilmezlerdi. Gündüzleri dışardan aydınlık almak için evlerine böyle delikler açarlar, bunlara cam geçirtirlerdi. Sonra, bizim sıkıştırılıp kutulara konulmuş havalarımız var. Odanın havası eskiyince yenisini açıp etrafa dağıtıyoruz. Halbuki onlar bunu da bilmezlerdi. Pencere dedikleri bu delikleri dışardan hava almak için de kullanılırlardı.

— Ne tuhaf!

— Tuhaf ya! O zamanlar herkes aşağı yukrai gününün yarısını dışarda geçirirdi. Evde kaldıkları zaman da ışığı ve havayı pencerelerden alırlardı. Bu «pencere devri» tam dört asır sürdü. Bu müddet içinde evlerimizin içini kendi güneşimizle aydınlatabileceğimiz kimsenin aklına gelmedi ve o devrin insanları evlerini yüksek yüksek yaptılar, ömürleri hep merdiven inip çıkmakla geçerdi. Daha bunun gibi türlü zorluklar vardı. Onun için, çabucak ihtiyarlayıp yıpranırlar, 70 yaşını bulmadan ölürlerdi.

— Sen bunların hepsini hatırlıyor musun, büyük baba?

— Çoğunu hatırlıyorum. Çünkü benim hayatımın büyük bir kısmı o devirde geçti. Anlata anlata bitmez ki! Hele o hastalıklar Meselâ, soğuk algınlığı denen bir hastalık vardı, kış günleri bu hastalığa tutulmıyan yok gibiydi, bir de hazımsızlık vardı: Bu hastalık yediğimiz şevlerden ileri gelirdi. Hulâsa, çok fena bir hayat sürdük.

— O zamanki insanlar gülmeyi bilirler miydi?

— Gülerlerdi ama, gülmek için o kadar az vakitleri vardı ki! Çok korkulu günler yaşıyorduk, düşünceden, endişeden gülmiye fırsat bulamazdık.

— Aman, öyle korkulu günleri biz görmesek bari. Böyle şeyler bizim başımıza gelmez, değil mi büyük baba?

— Medeniyet ilerlerse gelmez, yavrum. Ve medeniyet her gün biraz daha ilerliyor. Hayat her gün biraz daha güzelleşip eminleşiyor. Son senelerde ortaya çıktığını gördüğüm icatlar benim gibi, eski devirleri yaşamış bir insanın aklını durduracak kadar harikulâde şeyler. Meselâ şu feza topları...

— Feza topları dediğin ne, büyük baba?

— Elektrikle işliyen bir cins koskocaman top. Birbiri arkasına durmadan mermi yağdırır. Bu mermiler hem de o kadar uzağa gidiyor ki! Dünyadan sıyrılıp ta gökyüzü boşluklarına kadar varıyor.

— Yıldızlara kadar gidiyor mu?

— Gidiyor ya! Ximdiki halde yalnız aya atıyorlar. Mermiler ayın etrafını dolaşıp yine dünyamıza, Büyük Okyanus sularına düşüyor.

— Ne güzel şey! Mermi ile insanlar da gidiyor mu?

— Şimdiye kadar kimseyi göndermediler ama, şimdi bu meseleyi düşünüyorlar.

— Aya gitmek tehlikeli bir iş değil mi, büyük baba?

— Tehlikeli olup olmadığını bilmiyoruz. Şimdiki halde tecrübeler yapılıyor. Son defa olarak fare gönderdiler.

— Fare mi?

— Evet. Zavallı hayvancıklar orada her halde ölmüşlerdir. Onlar insanlar gibi değil ki, aya çıkınca ne yapacaklarını bilmezler.

— Beni de aya gönderseler, büyük baba?!..

— Sen şimdi onu bırak da biz yine tarih dersimize bakalım.

— Tarih dedin de aklıma geldi. Büyük baba. Şu eski dünyayı ortadan kaldıran John Cabal nasıl bir adamdı? Sen onu gördün mü?

— Gördüm ya. Ben o zaman küçücük bir çocuktum. Uzun boylu, esmer, saçları bembeyaz bir adamdı. Şimdi bizim malımız olan Osvald Cabal onun torunudur.

***

Büyük baba ile torunu Osvald Cabal'dan bahsederlerken, Everytovn'ın çalışkan valisi, yeni dünya binalarının penceresiz kapısız odalarından birinde masasının başında oturuyordu. Önünde televizyon gibi bir âlet duruyor, başının üzerinde sun'i bulutlar dolaşıyordu. Dört bir tarafı dağ yeşilliklerle çevrilmişti.

Osvald Cabal dedesinin gençliğini anıdırmaktadır. Karşısındaki iki makinist bakarak şunları söylüyor:

— Feza mermisi artık bütün tecrübelerini geçirdi ve iyi netice verdiği görüldü. Artık, içine binip aya gidecek olanları bekliyor...

— Devamı gelecek sayıda —

KAPLAN KAFESİNDE

Zavallı anne, akşam olduğu halde çocuğunun eve gelmediğini görerek meraka düşmüştü. Küçük Doğan, o gün, okuldan çıktıktan sonra, arkadaşlarile beraber cambaza gideceklerini söylemiş, annesi de:

— Peki, demişti. Git ama, geç kalma.

— Hayır anneciğim. Okuldan üçte çıkıyoruz. Cambaz üç buçukta başlıyor. Sürse sürse iki saat sürer. Saat altıya kadar muhakkak eve gelirim.

— Pekâlâ.

Saat altı değil, dokuz olmuştu, Doğan ortada yoktu.

Çocuğun başına muhakkak bir kaza gelmiş olacaktı.

Kadıncağız evde yalnızdı. Doğanın babası kaptandı ve bir hafta sonra dönmek üzere sefere çıkmıştı. Doğanın annesi oğlunu aramıya tek başına sokağa çıktı.

İlk önce cambazların oyun gösterdikleri tiyatroya gitti. Sordu.

— Oyun biteli dört saat oldu, dediler.

— Buraya dokuz, on yaşlarında bir çocuk geldi mi?

— Dokuz, on yaşlarında bir değil bir çok çocuk geldi. Acaba hangisini arıyorsunuz?

— Sarı saçlı, yuvarlak yüzlü, gürbüz bir çocuk. Adı Doğan.

Tiyatronun kapıcısı gülümsedi:

— Gelenlerin ne ismini soruyoruz, ne de resmini alıyoruz, dedi. Onun için, size bir cevap veremiyeceğiz.

Kadın teşekkür ederek ayrıldı ve oradan çıkıp, Doğanın arkadaşlarından birinin evine gitti. Çocuğa:

— Doğan bugün vambaza gitmişti, daha gelmedi. Haberin var mı acaba diye sordu.

Bedri adındaki bu çocuk:

— Ya, dedi, beraber gittik. Beş arkadaştık. Doğan bizim yanımızda yer bulamadı. Başka bir yere gitti oturdu. Oyun bittikten sonra kendisine baktık, bulamadık. Kapıda bekledik, çıkmadı. Bizden önce çıkıp gitmiştir diye düşünerek evlerimize geldik.

Bedrinin annesi Doğanın annesini teselli etmiye çalışıyordu ama, o da meraka düşmüştü.

— Gidip yeniden tiyatroya sorsanız, dedi. Belki çocuk, arkadaşlarından ayrıldıktan sonra, merak etmiş, cambazların bulunduğu yere gitmiş, orada uyuya kalmıştır.

Bu fikir Doğanın annesine biraz gülünç geldi. Oğlu hiç de öyle bir yerde uyuya kalacak tembellerden değildi. Fakat onun ne kadar cin fikirli olduğunu biliyordu. Kendi kendine:

«Belki, dedi, aklına bir şeytanlık esmiş, cambazhanenin orasını burasını gezeyim derken başına bir iş gelmiştir.»

— Evet, dedi, gidip yeniden cambazhaneye sormalı.

Doğanın annesi bu sefer tiyatroya gittiği zaman:

— Affedersiniz, dedi, sizi rahatsız ediyorum ama, kusura bakmayın. Burada cambazların ve cambaz hayvanlarının bulunduğu yeri görmek istiyorum. Benim çocuk biraz yaramazdır. Sakın oraya girmiş olmasın.

Kapıcı yine gülümsedi:

— Girmiş bile olsa, bu zamana kadar kalır mı? dedi. Bununla beraber, mademki istiyorsunuz, size kapıyı açayım, girin bir bakın. Yalnız, orada, kafesler içinde yırtıcı hayvanlar vardır, onların yanına pek yaklaşmayın.

Adam «yırtıcı hayvanlar» deyince kadının içine bir korku girdi: Sakın Doğan bu hayvanlardan birinin yanına gidip de başına bir felâket gelmiş olmasın, diye düşündü ve hemen, kapıcının açtığı kapıdan içeri girdi. Kapıcı elektriği de açmıştı. Burası, iki yanı parmaklıklı kafeslerle dolu, uzun bir koridordu. Kafeslerin içinde kadının gözüne ilk önce ayılar, maymunlar, geyikler ilişti. Bunların yanına yaklaşarak içeri baktı. Hayvanlar onu görünce bağrışarak parmaklıkların önüne kadar geldiler.

Doğanın annesi, oğlunu orada bulacağını hiç ummamakla beraber yine de bakına bakına yürüyordu. Çünkü yapacak başka iş yoktu.

Birdenbire gözüne boş bir kafes ilişti. Yaklaşıp baktı: İçinde hiçbir hayvan yoktu. Sonra, kapısının açık olduğunu da gördü ve merakı büsbütün arttı. Sakın Doğan da bu kafesi açık görüp içeri girmiş olmasın? diye düşündü.

Kafes çok büyüktü ve dip tarafları, yarı aydınlıkta, pek iyi görünmüyordu.

Kadın, kafesin aralık kapısını açtı ve içeri girdi. Fakat, girer girmez arkasından kapının kendi kendine ve büyük bir gürültü ile kapandığını duydu. Elini uzatıp açmak istedi: Kapı ancak dışarıdan ve anahtarla açılabilecek şekilde kapanmıştı.

Zavallı kadın? «Eyvah! Burada kaldım! Şimdi ne yapacağım?» diye düşündü ve kapıcıyı yardımına çağırmak için bağırmak istedi. Fakat, tam bu sırada, dehşet içinde, yerine mıhlanıp kaldı:

Kafesin karanlık köşesinden bir homurdama duymuş, bunun arkasından bir kaplanın belirdiğini görmüştü.

Kadın, korku içinde, bir çığlık atarak geri geri gitti ve parmaklıklara dayandı. Kaplan yavaş adımlarla ona doğru yak aşmış, ağzını açmış, ateş saçan gözlerini ona dikmişti. Birdenbire kadının üzerine atılıp onu parçalayacakmış gibi duruyordu.

Kadın, bütün kuvvetini toplayarak bir çığlık attı ve:

— Yetişin! Kaplan paralıyacak! diye bağırdı.

Kaplan hareketsiz durmuş, kadına öyle bakıyordu.

Bu sırada, karanlık koridorun ucundan bir ayak sesi işitildi ve ince bir ses geldi:

— Anne!

Kadın dönüp bakınca Doğanın, kendisine doğru koşa koşa geldiğini gördü. Çocuk:

— Anne! Sen misin? Ne arıyorsun burada? diye sordu.

Fakat annesinin kaplanla karşı karşıya olduğunu görünce hemen öbür tarafa doğru koştu ve kapıcıyı çağırmıya gitti.

Kapıcı gelip, kendi kendine kapanıp kilitlenen kapıyı açtı ve kadını kolundan tutarak dışarı çıkardı. O zaman kaplan homurdanarak ileri doğru atıldı. Fakat kapıcı tam zamanında kapıyı kapadı, hayvan içerde kaldı.

Doğan annesinin boynuna atılmış, ağlıyor ve:

— Affet beni anne! diye yalvarıyordu. Bundan sonra artık hiç yaramazlık etmiyeceğim ve aklıma gelen her şeyi yapmıyacağım.

Annesi, onu bulmuş ve kendisini ölümden kurtulmuş görmenin verdiği sevinç içinde gözleri yaşarırken oğluna sordu:

— Arkası 11 inci sahifede —

DİYANA
GİZLİ POLİS
KIZLAR ÇİNLİNİN ESİRİ OLMUŞLARDI..
ÇİNLİ DAHA MOTÖRÜN BÜTÜN PARÇALARINA SAHİP DEĞİLDİ. EĞER SAHİP OLSA İDİ BİZİ BURADA TUTMAZDI..
SUS GELİYORLAR... BİZİ GÖZETLEDİKLERİNE ŞÜPHE YOK..
BEKİ DİYANA SEN YAPTIĞINI BİLİRSİN !..
SİZ BENİM ESİRLERİMSİNİZ.. MALİKÂNEMİ SARAN DIVARLARDA ÇOK YÜKSEK. İSTEDİĞİNİZ GİBİ DOLAŞABİLİRSİNİZ.
TEŞEKKÜR EDERİM BAY MOTUNG..
SİZ MOTÖR PARÇALARINI ARADIĞIMIZDAN ŞÜPHELENMİYOR MUSUNUZ?..
MARGİRİT BELLİ ETME. BİRŞEYLER GÖRDÜM.
NE GÖRDÜN?
BAK! ALDANMIYORUM. BAK ŞU HELİUM VEYA HİDROJEN ŞİŞELERİNE.
NE OLACAK? ANLAMIYORUM
BİRAZ SONRA MALİKÂHENİN İZBESİNDE.
MOTÖR PAÇALARININ KAYBOLMASINDA BU ŞİŞELERİN NE MÜNASEBETİ VAR?
BABANIN DA YÜKSEK DIVARLARINDAN İÇERİYE KİMSE ATLAYARAK GEÇMEMİŞTİR.
İKİ YOL KALIR. BİRİNCİSİ TÜNEL.. FAKAT GÖLÜN SULARI ORAYI ÇABUK DOLDURUR. İKİNCİSİ DIVAR ALTIDIR.
SEN HİÇ ATLATICI BALON GÖRDÜN MÜ? İŞTE HELİUM BU İŞE YARAR.
İŞİTTİM. BİR ADAMI KALDIRARAK BİR YERDEN ATLATMAĞA YARDIM EDER.
YİNE AHMAK GİBİ DAVRANALIM VE KENDİMİZİ ÖYLE GÖSTERELİM.
NE GÜZEL BULUYORSUN DİYANA!..
İŞTE GECE OLDU.. GEL BAHÇEDE SAKLANALIM.
PEKİ AMA YA BİZİ BULURLARSA...
YAVAŞ.. ORADAN GÖRÜNMEDEN GEÇEBİLİRİZ.
BU AY IŞIĞIDA ÇOK CAN SIKICI ŞEY.
İŞTE GAZ ŞİŞELERİNİ GETİREN ADAM..
YAVAŞ GÜRÜLTÜ ETME.
DOĞRU.
HAZIR MISINIZ PATRON?
EVET.. YAVAŞ, YAVAŞ AÇINIZ ÇOK KUVVETLİ ISLIK ÇALMASINI İSTEMEM.
ANLAŞILDI. ATLATICI BİR BALON ŞİŞİRİYORLAR.
BUNLARI NERDEN BULUYORSUN BEN HİÇ DÜŞÜNEMEZDİM..
YETER DURDURUNUZ GAZI.. ŞİŞELERİ DE GETİRİNİZ..
AYIN KAYBOLMAASINI BEKLİYECEĞİZ.. SONRA GİDER SON PARÇAYI DA GETİRİRSİN..
DUYDUN MU MARGİRİT? ÇABUK GEL.. BENİ TAKİP ET!..
BAHÇENİN DIVARINI AŞACAK OLAN BİZİZ GEL..
SENİ TAKİP EDİYOR DİYANA!
20
ARKASI VAR.

AVCI BAYTEKİN
SİNGAPUR LİMANINA BİR DENİZ UÇAĞI İNMİŞTİ. BAYTEKİN İLE LİLİ, KARNAK İŞİNDEN SONRA UZUN İSTİRAHAT GÜNLERİ GEÇİREREK UÇAKTAN ÇIKTILAR.
HEMEN BİR OTELDE BİR DAİRE TUTTULAR. LİLİ BİR KADININ SAADETİ İÇİN BİNLERCE KUÇÜK ŞEYDEN VAKIT GEÇİRECEK ŞEYLER YAPTI..
FAKAT BAYTEKİN, ODASINDA DEMİR BİR KAFES İÇİNDE GİBİYDİ. „KOLU BURASI ÇOK SICAK. PENCERELERİ AÇ! BUNALIYORUM. HARİTALARIMI GETİR!".
GECE YARISINI BİR SAAT GEÇİNCEYE KADAR DOSTUMUZ İNCELEMELERİNE DEVAM ETTİ. UÇSUZ BUCAKSIZ GENİŞLİKLER İNSANI KIRAN ŞEYLERDİ...
OTELİN YAZIHANESİNDE...
VAKİT GEÇ DE OLSA EHEMMİYETİ YOK! MUHAKKAK BAYTEKİNİ GÖRMELİYİM!
148
ENÇ BİR ADAM OTELİN YAZIHANESİNE GELDİ. ONU MUHAKKAK GÖRMEK İSTİYORUM DEDİ. BİR HAYAT VEYA ÖLÜM MESELESİ İMİŞ.
EVET EVET BAYEKİN.. ANLIYORUM. ECE SABAHIN ÇÜ.. FAKAT BU ENÇ ADAM SİZİN ANINIZA GÖNDEİLMEYECEK OLURSA EYNİMİ PARALIYACAĞINI SÖYLÜYOR..
BU OYUNCAĞI BANA VER. ÇOK İYİ.. ŞİMDİ KOLU ŞU BAYA İÇECEK BİRŞEY VER.. ONA FERAHLIK VERSİN...
BAYTEKİN İŞTEHA İLE İÇEN GENÇ ADAMA BAKIYORDU..
BU KABALIKTAN DOLAYI BENİ AFFEDİNİZ. MUTLAK SURETTE SİZİ GÖRMEK İSTİYORDUM. BENİM YARDIMIMA ANCAK SİZ GELEBİLİRSİNİZ. ORTADA KARIM VARDIR. O KADAR UYSAL, SAF İKEN BİRDENBİRE VAHŞİLEŞTİ.
ARINIZ VAHŞİ ORMANLAR ILGINLIĞINA MI DÜŞMÜŞ? İKÂYESİNİ BANA BAŞLANGIÇTAN ANLATINIZ...
MİM STACETTİR. AHA LİSEDE TALEBE İKEN MCAM ÖLDÜ. MİRAS OLARAK ANA BİR KAUÇUK ARAZİSİ RAKTI. EVLENDİM. KARIMDA ENİ MALEZYAYA KADAR TAKİBETTİ.
İLK ZAMANLARDA OLDUKÇA BAHTİYAR GÖRÜNÜYORDU. FAKAT SONRALARI HERŞEYE SİNİRLENMEĞE BAŞLADI. BULUNMADIĞIM ZAMANLARA HİÇ DAYANAMIYORDU.. TAHAMMÜL EDİLEMİYECEK BİR HALE GELDİ...
BU SIRALARDA VAHŞİLERİN TAM-TAMLARI ONU YATIŞTIRABİLİYORDU. SAATLERCE PENCEREDE OTURUR BIKMADAN BU TAM-TAMLARI DİNLERDİ. ONU AVRUPAYA GÖTÜRMEĞE KARAR VERDİM.
ARKASI VAR.
FAKAT ÇOK GEÇ İDİ. BİRKAÇ GÜN SONRA ORMANDA İDİK. TAM-TAMLAR ÖNÜNDE İMİŞ GİBİ UZUN ZAMAN DANSETTİ.

TARZAN VE ALTIN ASLAN

(Geçen sayıdan devam)

Burası büyük bir oda idi. İlk bakışta odanın döşemesine kalın ve büyük bir halı serilmiş olduğunu gördü. Sonra, bir adım daha atınca duraladı: Altın aslan burada Tarzanın birkaç gün evvel altın zincirlere bağlı olarak sarayın merdivenlerinden törenle indiğini gördüğü aslandı bu. Şimdi, aslanın zincirleri yerdeki halkalara geçirmişti ve iki yanında ikişer Gomangani duruyordu. Arkasında da, altın ve elmasla süslü üç Bolgani bekliyordu.

Biraz ilerde, merdivenli bir yerin ucunda, iki bekçi arasında bir kadın vardı ki, bu, La'dan başka biri değildi. Arkada daha birçok Bolgani ve Gomanganiler görülüyordu. Tarzan bunların arasında ihtiyarın da bulunduğunu gördü ve içinden:

«Beni muhakkak bu bunak ele verdi» diye düşündü.

Tarzan, bütün bu gördükleri karşısında hâlâ soğukkanlılığını kaybetmemişti. Kendisini oraya getiren adamın kulağına doğru iğilerek:

— Sana bir şey soracağım, dedi. Aslanın dört bir yanında bekliyen şu adamlar bu vaziyetten kurtulacak olurlarsa sevinirler mi? Ne dersin?

Zenci:

— Elbette sevinecekler, dedi. Fakat nasıl kurtulacaklar ki!

— Sen benimle beraber gel. Yanlarına gidelim. Buradan kurtulmaları için benim kendilerine yardım edeceğimi onlara söyle.

— Söylerim ama, inanmazlar ki.

— Öyleyse onlara de ki, benim söylediklerimi yapmıyacak olurlarsa onların hepsini öldürürüm. Bunu böyle söyle, anadım mı?

— Anladım.

Tarzan biraz gerileyip, zencinin geçmesi için yol verdi. Sonra, onun arkasından da kendisi ilerlemiye başladı.

Bu sırada, aslanın arkasında duran Bolganilerden birinin nutuk söyler gibi bir hal aldığını gördü. Durdu ve ne söylediğini dikkatle dinlemiye başladı.

Bolgani şöyle diyordu:

— Hayvanların şahı, ormanların padişahı Numa aslanı, şu kadının söylediklerini dinlemiş ve onun öldürülmesine karar vermiştir. Büyük imparatorumuz acıkmıştır ve kadını kendisi öldürüp yiyecektir. Numa hazretlerinin arzusu budur.

Goril adam sözünü bitirmişti. Orada ne kadar Bolgani ve Gomangani varsa hepsi alkışladılar. Aslan da, tırnaklarını çıkararak pençelerini uzatmış, gözlerini La'ya dikerek iştahalı iştahalı kükremiye başlamıştı. Herhalde, yırtıcı hayvan, bu gibi törenlere alışıktı ve böyle nutuklar verilip almışlar kopmayı kendisine güzel bir yem verildiği onun için çok denenmiş bir şeydi.

Alkışlar bitince nutuk veren adam yeniden ilerledi ve:

— Yarın da, dedi, bu kadının arkadaşı Numaya kurban verilecek. Çünkü o da, kadını kurtarmak için girdiği sarayımızın bir kulesinde yakalanmıştır.

Tarzan bunu duyunca olduğu yerde bir adım durdu. Bolganilerin kendisini görmediklerini anlamıştı. Yine de görmemeleri için daha kuytu bir kenara çekildi.

Bolganinin üçüncü defa olarak sesi gürledi:

— Esirler! Kadını aslanın önüne getirin!

Aslan yeniden kükredi ve Gomanganilerin sürükliye sürükliye getirdikleri La'nın üzerine atılmıya hazırlandı.

Opar kraliçesi, kendisini aslanın ağzına götürenlerin kolları arasında çırpınıyor, fakat hiç sesini çıkarmıyordu.

La aslanın tâ yanına kadar getirilmiş, kalkıp ayaklarını gererek duran Numanın altın zincirleri arasına atılmak üzere idi. Birdenbire bir çığlık duyuldu. Bolganiler, Gomanganiler oldukları yerde durmuş, sesin geldiği yana bakıyorlardı:

Elinde bir kragı tutan bir adam, korkunç bir saldırışla onlara doğru geliyordu. Sarayın efendileri de, uşakları da; Ne olduklarının farkına varmadan, kargı yıldırım gibi havada uçtu ve merdivenlerle çıkılan yüksek yerin ortasına gelerek saplandı.

BÖLÜM XIV

Kral öldü, Yaşasın kral!

Ormanın karanlıkları arasında, siyah yeleli bir aslan, çalıları, otları devirerek kendine yol açıp ilerliyordu. Fakat gözü ne etrafta av arıyordu, ne de durup gecenin sessizliği içinde çınlayan sesleri dinliyordu. Yalnız, arada bir burnunu havaya kaldırıyor, dört bir yanı kokluyor, sonra bir koku almış gibi ilerliyordu.

Aslan, aldığı kokuya göre gide gide nihayet sarayın yüksek duvarları önünde durdu. Açık bırakılmış kapıdan içeri girdi ve sarayın avlusuna daldı.

Biraz daha ilerledikten sonra yeniden durdu, kulaklarını kabartarak etrafı dinledi.

Birdenbire gecenin sessizliği içinde bir aslan kükremesi dört bir yanı inletti.

Siyah yeleli aslan ileri atılarak saraya giriyordu.

Bu, Elmas sarayının yeni kralı, ikinci bir Numa aslanı idi. .

La, aslanın pençeleri arasına tam atıldığı zaman, Numanın göğsüne Tarzanın kargısı saplandı ve yere yuvarlandı. Herkesi alan şaşkınlık arasında Tarzan La'nın yanına koştu, onu elinden tutarak kendine doğru çekti.

Bu sırada, Tarzanın kandırıp kendine dost edindiği zenci de Gomanganilerin yanına gitmiş, onları Tarzana yardıma çağırıyordu.

— Numa, öldü, dedi. Bolganiler, aslanın öldürülmesinin önüne geçemediniz, onu iyi korumadınız diye sizi öldürecekler. Hayatınızı kurtarmak isterseniz şu kuvvetli delikanlı ile birleşin. O hepimizi Bolganilere esir olmaktan kurtaracak.

Gomanganilerin, oldukları yerde durduklarını gören Bolganiler de Tarzanın üzerine atılmağa hazırlanırlarken yerlerine mıhlanıp kaldılar. Çünkü onlar, Gomanganilerin yardımına güvenerek bu işe kalkışmışlardı. Onlar durunca Bolganiler bir adım ileri atamıyacak hale gelmişlerdi.

O zaman Tarzan ortaya gelerek:

— Hepiniz olduğunuz yerde durun! diye bağırdı. Ben, ormanlar kralı Tarzanım!

emse bana karşı gelemez. Ben sizinle vaşmak istemiyorum. Benim istediğim k şey, buradan şu kadını alıp memlekene gitmektir. Yalnız, şu Gomanganilerin serbest bırakılmasını istiyorum. Dedikrimi yapacak olursanız benden korkmaın.

Tarzan sözlerini bitirince Gomanganirle Bolganiler birbirlerine girdiler. Gomanganiler Tarzandan tarafa olmak ve nunla beraber saraydan kaçıp kurtulmak tiyorlardı.

Kargaşalık arasında Tarzan, o ihtiyar damı da gördü. Hemen onun üzerine yüyerek:

— Alçak! diye bağırdı. Beni ele verdin ?

İhtiyar şaşırmıştı:

— Ben mi seni ele verdim? Yanılıyorn, oğlum.

— O halde sen değil de kim beni Bolnilere haber verdi?

— Vallahi bilmem. Fakat sana yemin erim ki ben senin sarayda bulunduğunu mseye haber vermedim.

— Öyleyse buraya neye geldin?

— Sen kadının yanına gideceğim deştin ya, bu işte sana belki yardımım donur diye buraya geldim. Şimdi de senle beraber çarpışmıya hazırım.

— Pekâlâ, gel öyle ise benimle beraber.

Tarzanın tarafına altı Gomangani geçişti. Yedincisi de daha önce onunla beber olan siyah adamdı ama, o daha eline çbir kargı veya kama geçirememişti.

Bolganiler, zaten azlıktılar ve Gomanınilerin Tarzanla birik olduklarını göınme onlara karşı çarpışamıyacaklarını ıladılar. Fakat biraz sonra içeri arka pıdan başka Bolganiler geldi. Çoğalmı hepsi birden düşmanlarını küçük görüler ve onların üzerlerine atıldılar.

Gomanganiler, eskiden kalma alışkankla, geri geri çekildiler ve sinmiye yüz ttular. Fakat Tarzan, bir başına Bolgailerin üzerine atıldı ve kargısını ıaslanın öğsünden çekip çıkararak onlara doğru evirdi.

Gomanganiler, Tarzanın böyle bir başıa düşmanlarına karşı çıkışını ve Bolgailerin ondan korktuklarını görünce cesaete geldiler ve hep beraber onların üzeine atıldılar.

Çarpışma en kızgın yerine gelmişti ki, bir aslan kükreyişi ile saray yerinden sarılır gibi oldu.

Herkes yerinde mıhlanmış gibi durdu ve sesin geldiği tarafa döndü:

Siyah yeleli bir aslan saraydan içeri girmiş ve merdivenlerden yukarı çıkıyordu.

Aslan, merdivenlerin ortasına gelince, unçtan bir heykel gibi durdu. Sonra, etrafı titreten bir sesle yeniden kükredi ve merdivenleri çıkmasına devam etti.

Siyah yeleli aslan, merdivenleri çıkınca Sonra Tarzana baktı. biran durdu. Dört bir yanına göz gezdirdi. Tarzan hemen ileri atıldı ve keskin gözlerini onun gözlerine dikerek, istediğini yaptıracak bir adam halile:

— Haydi Jadbalja! diye bağırdı. Öldür hepsini!

Sonra, elile Bolganileri gösterdi ve aslan, Tarzanın emrini yerine getirmek üzere, yarı insan, yarı goril olan bu koca koca mahlûkların üzerine atıldı.

Bolganiler ne yapacaklarını şaşırmışlardı. Şimdiye kadar onlar bir aslanı ellerinde oyuncak gibi kullanmışlar, kendi işlerinde çalıştırdıkları Gomanganileri onunla korkutmuşlardı. Halbuki şimdi, biri çıkmış, onların aslanını öldürmüş ve yerine başka bir aslan getirerek bununla onları korkutuyordu. İşler ters yüz olmuştu. Eskiden onlar aslana emir verirlerken şimdi Gomanganiler bu aslanla beraberdiler ve eski efendilerine karşı ayaklanmışlardı.

Tarzan, Gomanganilere dönmüş:

— Haydi arkadaşlar! diye bağırıyordu. Hayvanların şahı, ormanların padişahı, sahici Numa bizimle beraber! Yalancısını ben öldürdüm. Sahicisi kendi ayağı ile geldi, bizim yanımızı tuttu. Bolganileri hep beraber temizliyeceğiz! Haydi!

Tarzanın bu sözleri üzerine, Gomanganiler, aslanla beraber Bolganilerin peşine düştüler. Goril adamlar aslanın pençelerinden kurtulmak için aabildiklerine kaçıyorlar, saklanacak delik arıyorlardı.

Siyah yeleli Numa aslanı, onlardan birini yakaladı ve pençeleri arasında pars gibi paralıyarak yere serdi. Sonra ötekilerin üzerine atıldı ve birbiri arkasına tam yirmi tanesini pençeleri arasında paraladı. Bolganilerden kaalnlar da kaçmışlar, sarayın içerlerine dağılmışlardı.

O zaman Tarzan Gomanganilere dönerek:

— Yalancı Numa aslanının ölüsünü kaldırıp sarayın avlusuna atın, dedi. Sahici Numa aslanı onu daha fazla görmiye dayanamaz. Artık, onun yerine burada bu aslan oturacak. O bizim dostumuzdur ve her ikimizin düşmanı olan Bolganilerin kökünü kurutmak için beraber çalışacağız.

Tarzan böyle komutalar verir ve Bolganileri kovalarken ihtiyarla La durmuşlar, ona şaşkın şaşkın bakıyorlardı. La, kendisini kurtaran bu delikanlının yiğitliğini gördükçe göğsü kabarıyor, ihtiyar ise artık Bolganilerin tutsağı olmaktan kurtulacağı için seviniyordu.

Aslanın kovaladığı Bolganiler oradan kaçıp sarayın içerlerine giderek bütün arkadaşlarına olup bitenleri anlatırlarken, Gomanganiler de eski aslanın ölüsünü sarayın avlusuna götürüp attıktan sonra gitmişler, öteki arkadaşlarına meseleyi haber vermişlerdi. Şimdi, sarayın içi biribirine girmiş, Bolganilerle Gomanganiler çarpışmıya başlamışlardı.

Tarzan, siyah yeleli aslanı yanına alarak, Gomanganilere silâh çeken Bolganilerin üzerine atıldı ve onları darmadagın etti. Sonra, ihtiyarı bir kenara çekerek:

— Sana bir iş düşüyor, baba, dedi. Hemen sarayın avlusuna koş ve oradan yirmi kadar Gomangani seç, bunları ne kadar Gomangani köyü varsa oralara yolla. Oradakileri de bizim yardımımıza çağırsınlar. Bütün Gomanganiler bizimle birleşecek olursa Bolganileri çok geçmeden silip süpürürüz. Haydi!

İhtiyar koşa koşa gitti. Biraz sonra, yirmi Gomangani saraydan çıkmak üzere idi. Tarzan onlara, yapacakları işi bir kere de kendi ağzı ile söyledikten sonra:

— Haydi bakalım, dedi, yolunuz açık olsun. Sarayın kapısı açıktır, bizim aslanımız oradan serbestçe girdi. Siz de çıkarken hiçbir engelle karşılaşmıyacaksınız. Yalnız, giderken kapının kilidini de sökün ki, Bolganilerin akılları başlarına geldiği zaman, kapıyı içeriden kilitlemesinler.

Tarzan, yeniden altın aslanı çağırdı ve Bolganilerden birini göstererek, hayvana şu emri verdi:

— Öldür! Öldür!

Aslan, Tarzanın bu sözü üzerine hemen Bolganinin üstüne atıldı ve ondan sonra bütün Bolganileri pençeleri altına alarak cansız bir halde yere serdi. Bunu gören ötekiler kaçışmıya başladılar.

O zaman Tarzan Jadbaljaya:

— Dur, dedi.

Lâftan anlıyan aslan durdu. Tarzan, Bolganilere dönerek:

— Teslim olursanız canınızı kurtarırsınız, dedi.

Sağ olarak zaten on beş Bolgani kalmıştı. Biran duraladılar. Sonra içlerinden biri elindeki silâhları yere bıraktı. Onu gören ötekiler de kargılarını ellerinden attılar.

Tarzan aslana döndü ve onun oturacağı yeri göstererk:

— Git yerine otur, dedi.

Bolganilerden biri Tarzana yaklaşarak:

— Biz teslim olduk, dedi. Fakat dışarda başka Bolganiler de var. İzin verirseniz gideyim onlara da teslim olmalarını söyliyeyim.

Tarzan:

— Peki, dedi.

Bolgani dışarı çıktı. O zaman ihtiyar adam Tarzanın yanına gelerek:

— Dikkat et, dedi. Bolganilerin sözüne güven olmaz. Şimdi teslim olduklarını söylüyorlar ama, seni arkadan vurmayı da düşündükleri muhakkak. Onun için, hareketlerine dikkat etmeli.

Tarzan:

— Ben de onlara pek inanmıyorum, dedi. Fakat ne yapayım. Onları kapatacak bir yer olsa o zaman hepsini yakalar içeri atarım.

İhtiyar:

— Bunun kolayı var, dedi. Şu kapıyı görüyor musun? Orası bu kapıdan başka çıkılacak yeri olmıyan büyük bir odadır. Bolganileri oraya kapatabiliriz

(Devamı gelecek sayıda)

Bu Harbin Hikâyeleri

SON KURŞUN

Küçük torpito muhribi, Okyanus dalgaları arasında günlerce ve gecelerce düşman gemilerinin, denizaltılarının ve uçaklarının hücumlarına karşı çarpıştıktan sonra, ana yurduna dönüyordu.

Kaptan arkadaşlarını toplayarak:

— Gemide ne yiyecek kadı, ne top için mermi, ne de mitralyözlerimize kurşun. Bu durumda, vakit kaybetmeden ana yurda dönmek gerekiyor, dedi.

Gemicilerden biri atıldı:

— Fakat, kaptanım, üzerimize aldığımız ödevi henüz tamamile yapmadık.

Kaptan:

— Evet, dedi. günlerce düşmanla çarpıştık. Fakat aldığımız komutta bizden istendiği gibi, henüz hiç olmazsa bir düşman uçağı bile düşürmüş değiliz. Ama ne yapalım. Hemen dönmezsek sonra hepimiz düşmanın eline düşmek zorunda kalacağız.

Gemiciler boyunlarını büktüler ve işlerinin başına döndüler. Gemi ana yurda doğru yol aldı. Akşam olmak üzere idi. Geceyi geçirip sabahı bulduktan sonra limanlarına varacaklardı.

Geceyi geçirdiler ve sabah oldu.

Fakat, sabah olur olmaz, gemicilerin hepsi bir uçak gürültüsü ile uyandılar. Tepelerinde bir düşman filosu görünmüştü ve çok da alçaktan uçuyordu. Gemicilerden biri arkadaşına:

— Bizim topların ateş etmediğini görüp mermimiz kalmadığını anlamış olacaklar. Daha da yaklaşacak gibi alçalıyorlar.

Arkadaşı gülümsiyerek cevap verdi:

— Hani ya o günler!

— Neden?

— Neden olacak! Hele biraz daha yaklaşsınlar da biz onlara gösterelim.

Bunu söyliyen, mitralyözcülerden biri idi. Arkadaşlarının, onun yüzüne anlamamış gibi baktıklarını görerek:

— Bende bir dizi mitralyöz kurşunu daha var, dedi. Son dakikada bir düşman baskını olursa diye yedek olarak saklamıştım. Fakat, sakın ha kaptana söylemeyin!

— Neden?

— Ona, birdenbire şaşırtıp sevinç vermek istiyorum.

Askerlerin hepsi, bu fikri alkışladılar.

Bu sırada birdenbire, tepelerindeki filonun dağılmıya başladığını gördüler.

Komutan:

— Herhalde, dedi, uzakta başka gemilerimizi gördüler ve onların üzerine gidiyorlar.

— Bizi bırakacaklar mı dersiniz?

— Sanmam. Fakat, herhalde bir tanesini bizim uğraşmıya bırakıp ötekiler daha büyük savaş yapabileceklerini umdukları öteki gemilerin üzerine çullanacaklar.

Kaptanın dediği çıktı. Düşman uçaklarının yarısı doğuya, yarısı batıya doğru yol almış, onlardan ayrılan bir teki de torpito muhribine doğru alçalmıya başlamıştı.

Uçak, hedefine tam isabetli ateş edebilecek bir alçaklığa gelince, gemiye ateş açtı. O zaman, gemideki askerler, mitralyözün başına geçerek uçağa karşı ateş açtılar.

Şimdi, gemiden de karşılık verildiğini gören uçak, ateşini daha fazla sıklaştırmış onu bir kurşun yağmuruna tutmuştu.

Geminin komutanı, askerlerinin yanına koşarak:

— Nereden buldunuz bu kurşunları? diye sordu.

Mitralyözcü asker:

— Saklamıştım, kaptanım, dedi. Böyle tehlikeli anları düşündüm.

Kaptan ona:

— Sağol, dedi.

Komutan hakikaten çok sevinmişti. Çünkü, düşman uçağının ateş açtığını görünce teslim bayrağını çekmek üzere bulunuyordu.

Gemiden ateş edildiğini gören uçak, bir az yükselmiş, fakat, bu sefer de dike bir uçuşla inmiye ve bütün mitralyözlerile ve topu ile ateş etmiye başlamıştı.

Ve bu ateş altında kalan gemi, en nihayet bir yerinden yaralandı.

Gemideki askerler:

— Makine dairesi su alıyor! diye bağrışıyorlardı.

Kaptan askerlerine emir verdi:

— Son kurşuna kadar ateş! Ondan sonra filikalara:

Mitralyözün son kurşunu yaklaşmıştı. Mitralyözün başındaki asker, bu bir iki kurşunu tam isabetli bir ateşe sarfetmek için bütün dikkatini kullanıyordu.

— Son kurşun!

Ateş eden asker, bunu söylediği zaman, mitralyözden çıkan son kurşun havada bütün hızı ile yol almış, düşman uçağına doğru gidiyordu.

Gitti, gitti ve.. uçağın tam can alacak bir yerine saplandı:

Benzin deposu ateş alan uçak, alevler içinde, ateş kanatlı bir kuş gibi, büyük bir hızla inerek geminin yanı başında sulara saplandı.

Bu sırada gemi de, aldığı suların yükü ile, sulara gömülmiye başlamıştı.

Mitralyöz başından ayrılan asker, kaptanla beraber filikaya atlarken:

— Son kurşunla ödevimizi yerine getirdik komutanım, dedi.

Kaptan, onun elini sıkarak:

— Sağol! dedi.

Biraz sonra, suların üzerine çıkan uçaktakiler gemiden filikaya binen askerler tarafından kurtarıldılar ve esir alındılar.

Afacan Bilmece kuponu: 20

KAZANANLAR

16 ncı Bilmcenin çözülüşü

«AKBABA» idi.

Kazananlar:

1 — Yaşar, Çilek sok. tütüncü Aziz K. epe elile No. 168 Altıyol Kadıköy 2 — urhan, birinci ortaokul S. 2-C No. 23 Beiktaş. 3 — Mediha abla İnönü kız lisesi 4-F den 122 İstanbul. 4 — Aynıhayat, iztepe istasyon cad. No. 15-3 İst. 5 — lüfer, gazete bayii Mehmet Oğraş kızı aziantep. 6 — Arif, Ömer Naci sok. No. Bakırköy. 7 — Mustafa, Sancaktar Haytin mah. Türkizci sok. No. 50 İst. 8 — vuz, Moda Bahariye 8 inci ilkokul S. 4 . 442 Kadıköy. 9 — Necdet, Nantı mah. lhçivan sok. No. 7 Bursa. 10 — İbrahim cu satlar geçidi No. 6 Giresun. 11 — rihan, Soğukkuyu Medeniyet sok. No. 44 rşıkaya İzmir. 12 — Fuat, lise birinci vre S. 2. No. 29 Malatya. 13 — Muamr Uzunsokak 19 No. lu dükkânda Trabn. 14 — İsmet D. D. Yolları depo karşısı evler No. 5. B Eskişehir. 15 — Ergun, nuk sok. No. 17-A Yenişehir Ankara. — Muammer, Devrimana ilkokulu No. 4 Alsancak 2 nci kordonu 56 No. lu tape İzmir. 17 — Remzi, Üsküdar 1 inci ta okul S. 3 A. No. 428. 18 — Sami, Lârtin cad. No. 23t3 Taksim. 19 — Yaln, Ünlü cad. Hamam sok. No. 4 Setbaşı ırsa. 20 — Belkıs, Emlâk cad. İsparta las apartımanı No. 19 kat 3 Maçka İst. — Selçuk, Teşvikiye Atiye sok. No. 9 açka. 22 — Kemal, ortaokul S. 3-D No. 05 Eskişehir. 23 — Özden, Tuna cad. Öz n apartıman No. 4 Ankara. 24 — Atillâ, met paşa ilkokulu S. 5-A da Afyon. 25 — ahit, Çarşı içinde Ulus kıraathanesi istecin elile Düzce. 26 — Recai, Cerra kulu 1-B S. No. 436 Yenikapı. 27 — asan, Kurtuluş mah. Turan cad. Cümhuyet sok. No. 34 er Aydın. 28 — İsmail, ukarıçarşıda çarkçı No. 34 elile Şevki anakkale. 29 — İhsan, ortaokul 3-B No. 04 Muğla. 30 — Mahmut, İsmet paşa ilk kulu S. 4 No. 87 Edirne. 31 — Sevim, urtuluş ilkokulu 4 üncü S. No. 151 Küahya. 32 — Sabahattin, Melik Ahme cad. ehram paşa mah. çıkmaz sok. No. 2 Diarbakır. 33 — Nevzat, avukatlardan amit Ali Yöney oğlu Elâzığ. 34 — Hidaet, 3 üncü ilkokul S. 4 de No. 669 Kumapı. 35 — Sermet, 6 ncı ilkokul S. 4-C o. 363. İst. 36 — Bahaettin, ortaokul 1-D e 475 Muğla. 37 — Rifat, 37 nci ilkokul . 5-A 513 Eyüp. 38 — Mehmet, Türkiye bankası ikinci müdürü oğlu Ankara. 9 — Bülent, Neccar zade sok. No. 16 Beşiktaş. 40 — İsmet, Saman pazarı Çarşı sok. No. 7 Samanpazarı Ankara. 41 — Kemal, Ulugazi mah. Portakal sok. No 25 Samsun. 42 — Ziya, mermi fabrikası No. 1178 Kırıkkale. 43 — 44 üncü İlkokul 5-D de Erdek. 44 — Erdoğan, Beyazıt Tiyatro cad. No. 9-2 Beyazıt. 45 — Bedia, Necati ilkokul S. 4-j 1622 Ankara. 46 — İsmail, askeri posta No. 9600 Teğmen elile Eskikehir. 47 — Turhan, inhisarlarda kantarcı Halil Uysal elile Bafra. 48 — Hüsamettin, lise orta kısım 2-C No. 545 Eskişehir. 49 — Orta mahalle İncebayrak sok. No. 39 Bartın. 50 — Özcan, Yenimahalle geçit sok. No. 8 Çankırı. 51 — Sezai, lise orta kısım S. 2-A No. 567 Konya. 52 — Kâmil, Şemsi bey sok. No. 14 Beylerbeyi. 53 — Kemal Ulugazi mah. Kaplanoğlu sok. No. 6-A Samsun. 54 — Şen, Kalecik askerlik şube başkanının kızı Kalecik Ankara. 55 — Şevket, nüfus müdürü elile oğlu Nevzat Taştana Aydın.

Kaplan kafesinde

(Baştarafı 5 inci sahifede)

— Peki, sen neredeydin? Burada niçin kaldın?

Doğan:

— Cambaz oyunları bittikten sonra hayvanların peşinden buraya geldim. İçeri girdiğimi kimse görmedi. Hayvanlar kafeslerine konduktan sonra ışıkları söndürdüler. Her taraf kapkaranlık kesildi. Önümü göremez oldum, yolumu kaybettim, dışarı çıkacak bir yol bulamadım. Burada kalıp sabah olmasını, ortalık aydınlanıncaya yol bulup dışarı çıkmayı düşünüyordum.

Annesi onun sözünü keserek:

— Hadi, dedi, bir daha böyle şeyelr yapmıyacağma söz ver de evimize gidelim.

Doğan yeniden annesinin boynuna atıldı ve:

— Söz veriyorum anne, dedi.

Sahibi ve Neşriyat Müdürü:
Ö. Lûtfi TARHAN

MÜESSİSİ:
M. Faruk GÜRTUNCA

Çıkaran: Ülkü Kitap Yurdu
Ankara caddesi No. 72
Basıldığı Yer: ÜLKÜ MATBAASI

Bilmece

8 herfliyim: Baştan 1, 2, 3 üncü harflerim sıcak memleketlerde olan bir yemiş: 3, 4. 5. 7. 8 inci harflerim muvaffakiyet: 7, 8 inci harflerim: Vatan koruyucusu: Beni baştan başa okursanız kız ve erkeklerde isim olarak kullanılır ve güzel bir mâna taşırım.

Bu bilmeceyi doğru çözenler arasında elli kişiye güzel armağanlar verilecektir.

DİKKAT:

1 — Çözülerinizi, bilmece kuponumuzla birlikte bir zarfın içine koyunuz.

2 — Zarfı yapıştırmayınız.

3 — Üstüne yalnız (60) paralık pul yapıştırınız.

4 — Adresi de şöyle yazınız: (Afacan 20 inci Bilmece işyarlığı — Posta kutusu 617).

Ülkü Kitap Yurdu
İSTANBUL

Çocuk Sesi

nin

1942 yılı

Birinci cildi

Hazırlandı

En güzel Bayram ve Yılbaşı hediyesi

Çocuk Sesidir

Çocuk Sesi'ni

Okuyucularının dileklerine göre yapacağı yeniliklerle gelecek hafta bekleyiniz

Aslan Prens
ASLAN PRENSİN SAVAŞA GİTME-SİNE MÜSAADE EDİLMEMİŞTİ. OSMOND ADLI BİR ADAMLA BARON BALDON PRENSE HAYIN GÖZLERLE BAKIYORLARDI.
İLK BAHARDA KIRAL ARTÜR DÜŞMANINI YENEREK DÖNDÜ
GAVEN KIRALA GÖSTER-DİĞİ YARARLIKTAN DOLAYI YA-VER OLMUŞTU.
BU İKİ HİLEKÂR ONU ÖLDÜR-MEYİ DÜŞÜNÜYORLARDI.
BU İKİ HİLEKÂR ASLAN PRENS-LE DOST OLDULAR VE ONA ERİ-VOLT ŞATOSUNUN HİKÂYESİNİ...
ANLATTILAR. ASLAN PRENS BU ŞATOYU GÖRMEK İÇİN CAN ATIYORDU. GAVEN BUNU İŞİTİNCE MERAKA DÜŞTÜ.
—ARKASI VAR—